

83

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 14 marca 1989 r.

w sprawie zasad i trybu granicznej i pocztowej kontroli dewizowej.

Na podstawie art. 27 ust. 2 ustawy z dnia 15 lutego 1989 r. — Prawo dewizowe (Dz. U. Nr 6, poz. 33) zarządza się, co następuje:

§ 1. Urzędy celne oraz organy Wojsk Ochrony Pogranicza wykonują graniczną kontrolę dewizową według zasad i w trybie kontroli celnej, ze zmianami określonymi w rozporządzeniu.

§ 2. 1. Osoby krajowe i zagraniczne dokonujące wywozu wartości dewizowych obowiązane są udokumentować uprawnienie do ich wywozu jednym z następujących dokumentów:

- 1) książeczką walutową,
- 2) zaświadczeniem banku dewizowego stwierdzającym uprawnienie do wywozu określonych wartości dewizowych albo odpowiednią adnotacją banku dewizowego na dokumencie uprawniającym do przekroczenia granicy,
- 3) pisemnym zgłoszeniem przez osobę krajową przywozu wartości dewizowych do kraju, potwierdzonym przez urząd celny — w razie powtórnego wywozu ich przez tę osobę udającą się za granicę dla kontynuowania tam czasowego pobytu,
- 4) pisemnym zgłoszeniem przywozu wartości dewizowych przez osobę zagraniczną, potwierdzonym przez urząd celny — w razie powrotnego wywozu ich za granicę,
- 5) innym dokumentem, od którego posiadania, stosownie do warunków przewidzianych w zezwoleniu dewizowym, uzależniony jest wywóz określonych wartości dewizowych.

2. Udokumentowanie uprawnienia, o którym mowa w ust. 1, nie jest wymagane w razie wywozu przez osobę krajową fizyczną walut obcych, będących prawnymi środkami płatniczymi w państwach innych niż państwa członkowskie Rady Wzajemnej Pomocy Gospodarczej i Koreańska Republika Ludowo-Demokratyczna, w kwocie nie przekraczającej pięciuset dolarów USA lub ich równowartości.

§ 3. Osoby zagraniczne dokonujące przywozu waluty polskiej obowiązane są udokumentować uprawnienie do jej przywozu:

- 1) dokumentem stwierdzającym nabycie przez obywatela państwa będącego członkiem Rady Wzajemnej Pomocy Gospodarczej waluty polskiej w instytucji uprawnionej w tym państwie do jej sprzedaży na warunkach określonych w porozumieniu między centralnymi bankami tych państw,
- 2) oświadczeniem o wysokości kwoty wywiezionej zgodnie z warunkami zezwolenia dewizowego przy wyjeździe za granicę na pobyt czasowy, zmieniony następnie na pobyt stały, oraz zaświadczeniem polskiego urzędu konsularnego stwierdzającym fakt zmiany charakteru pobytu za granicą.

§ 4. Uprawnienie do wywozu lub przywozu na statku określonych niżej wartości dewizowych albo do wniesienia ich na obcy statek powinno być stwierdzone następującym dokumentem:

- 1) w razie powrotnego wywozu za granicę wartości dewizowych znajdujących się w kasie polskiego stat-

ku — dowodem pisemnego zgłoszenia przez kapitana statku przywozu tych wartości, z adnotacją urzędu celnego o ich przywozie,

- 2) w razie przywozu waluty polskiej zdeponowanej w kasie polskiego statku — dowodem pisemnego zgłoszenia wywozu tej waluty z adnotacją urzędu celnego o jej wywozie,
- 3) w razie wnoszenia waluty polskiej na obcy statek tytułem zaliczki kapitańskiej — dokumentem wystawionym przez przedsiębiorstwo wypłacające zaliczkę i rozliczające ją z kapitanem statku, jeżeli przedsiębiorstwo dokonuje tych czynności na podstawie ogólnego zezwolenia dewizowego, a w braku takiego zezwolenia — indywidualnym zezwoleniem dewizowym; w razie zaś wynoszenia ze statku waluty polskiej pozostałej kapitanowi z takiej zaliczki — dokumentem wystawionym przez to przedsiębiorstwo, zaopatrzonym w adnotację kapitana statku o wysokości pozostałej kwoty,
- 4) w razie wynoszenia waluty polskiej otrzymanej na obcym statku z zaliczki kapitańskiej — pisemnym zgłoszeniem wynoszenia, zaopatrzonym w adnotację kapitana statku o wysokości wypłaconej kwoty.

§ 5. 1. Wywóz i przywóz wartości dewizowych podlega ustnemu zgłoszeniu urzędowi celnemu, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3.

2. Przywóz przez osobę zagraniczną waluty obcej podlega zgłoszeniu pisemnemu.

3. Przywóz przez osobę krajową wartości dewizowych powyżej wartości dziesięciu tysięcy dolarów USA lub ich równowartości podlega zgłoszeniu pisemnemu.

4. Osoby krajowe i zagraniczne zainteresowane w uzyskaniu potwierdzenia przywozu wartości dewizowych przez urząd celny mogą dokonać zgłoszenia wartości dewizowych w formie pisemnej.

§ 6. 1. Urząd celny potwierdza pisemne zgłoszenie przywozu wartości dewizowych.

2. Urząd celny może odstąpić od potwierdzenia zgłoszenia, o którym mowa w ust. 1, jeżeli stosownie do przepisów dewizowych potwierdza wywóz i przywóz wartości dewizowych na innym dokumencie albo uznaje adnotacje kontrolne organów celnych państw obcych.

3. Potwierdzenie pisemnego zgłoszenia przywozu wartości dewizowych następuje przez odcisnięcie pieczęci urzędu celnego na zgłoszeniu i zamieszczenie podpisu pracownika kontrolującego. W razie zgłoszenia przywozu wartości dewizowych w celu powrotnego ich wywozu za granicę w okresie zatrudnienia albo stażu naukowego lub szkoleniowego za granicą, urząd celny zamieszcza w zgłoszeniu adnotację „przerwa pobytu”.

4. Dokumenty zawierające indywidualne zezwolenie dewizowe lub stwierdzające zezwolenie na wywóz lub przywóz wartości dewizowych oraz określone w § 4 pkt 3 i 4 urząd celny oznacza odpowiednią adnotacją „wywieziono” lub „przywieziono” i potwierdza w sposób określony w ust. 3.

§ 7. 1. Urząd celny dopuszcza powrotny wywóz za granicę wartości dewizowych i powrotny przywóz do kraju waluty polskiej po stwierdzeniu, że wartości te są wy-

wożone powrotnie w tej samej walucie lub pochodzą z udokumentowanej zwrotnej wymiany na inną walutę i w ilości nie większej niż poprzednio przywieziona, zmniejszonej o kwotę obowiązkowej wymiany na koszty pobytu w kraju, a waluta polska powrotnie przywożona do kraju nie przekracza kwoty dozwolonej do wywozu.

2. Urząd celny może również, na zasadach i w trybie określonym przez Prezesa Głównego Urzędu Ceł, dopuścić powrotny wywóz za granicę wartości dewizowych, jeżeli ich przywóz do kraju został uprawdopodobniony.

3. Urząd celny dopuszcza do wywozu przez osobę zagraniczną dowody oszczędnościowe i czeki wystawione za granicą na osobę przywożącą oraz czeki podróżnicze podpisane przez tę osobę mimo braku potwierdzenia ich przywozu.

§ 8. Wywóz i przywóz wartości dewizowych przechowywanych w kasie polskiego statku, jak również w kasie obcego statku zawijającego do stoczni polskiej w celu naprawy lub remontu albo opuszczającego stocznię po naprawie lub remoncie, powinien być zgłoszony urzędowi celnemu na formularzu według wzoru ustalonego przez Główny Urząd Ceł.

§ 9. Wysyłane za granicę i nadsyłane z zagranicy paczki pocztowe zwykle lub z podaną wartością, przesyłki listowe zwykle i polecane oraz listy z podaną wartością, zwane dalej „przesyłkami pocztowymi”, podlegają kontroli dewizowej; nie podlegają kontroli dewizowej przesyłki pocztowe, których nadawcą lub odbiorcą jest bank dewizowy.

§ 10. 1. Organy administracji celnej wykonują kontrolę dewizową przesyłek pocztowych według zasad i w trybie kontroli celnej, ze zmianami wynikającymi z rozporządzenia.

2. Organy administracji pocztowej wykonują kontrolę dewizową przesyłek pocztowych nadawanych za granicę według trybu i zasad przewidzianych w § 11—16.

§ 11. 1. Wysyłanie za granicę wartości dewizowych w przesyłce pocztowej na podstawie indywidualnego zezwolenia dewizowego może nastąpić w formie nadania jej w stanie otwartym i za okazaniem pracownikowi pocztowemu przyjmującemu przesyłkę wysyłanych wartości oraz zezwolenia dewizowego.

2. Banki dewizowe mogą wysyłać za granicę wartości dewizowe w przesyłkach nadawanych na poczcie w stanie zamkniętym, ewidencjonowane w oddzielnej książce nadawczej.

§ 12. 1. Przy nadawaniu do wysłania pocztą za granicę listu poleconego albo listu lub paczki z podaną wartością, zawierających wartości dewizowe objęte indywidualnym zezwoleniem dewizowym na wywóz pocztą, pracownik pocztowy przyjmujący przesyłkę stwierdza tożsamość osoby zgłaszającej się w celu nadania przesyłki i odnotowuje w księdze przyjęć przesyłek jej imię i nazwisko oraz nazwę dokumentu tożsamości, nazwę insty-

tucji, która dokument wystawiła, a także numer i datę jego wystawienia. W księdze przyjęć odnotowuje się również adres nadawcy umieszczony na przesyłce, jeżeli nadawcą jest inna osoba niż osoba zgłaszająca nadanie przesyłki.

2. Pracownik pocztowy jest obowiązany uzyskać informację od osoby nadającej list polecony albo list lub paczkę z podaną wartością, czy przesyłka nie zawiera także innych wartości dewizowych poza wartościami skontrolowanymi.

3. Opakowania i zamknięcia przesyłki zawierającej wysyłane wartości dewizowe dokonuje nadawca w obecności pracownika pocztowego przyjmującego przesyłkę.

§ 13. Pracownik pocztowy odnotowuje na indywidualnym zezwoleniu dewizowym rodzaj i cechy przesyłki, a także zamieszcza adnotację o treści informacji, o której mowa w § 12 ust. 2, oraz potwierdza to swoim podpisem i odcisknięciem datownika; placówka pocztowa przesyła zezwolenie dewizowe organowi celnemu właściwemu do przeprowadzania kontroli dewizowej przesyłek wysyłanych za granicę.

§ 14. Przepisy § 12 ust. 1 i 3 oraz § 13 nie dotyczą listów poleconych oraz listów i paczek z podaną wartością, wysyłanych za granicę przez banki dewizowe z zachowaniem przepisu § 11 ust. 2; przesyłki te powinny być jednak opatrzone na stronie adresowej odciskiem stempla „wolne od kontroli dewizowej”.

§ 15. 1. Pocztove urzędy wymiany powinny wskazywać właściwemu urzędowi celnemu przesyłki nasuwające przypuszczenie, że zawierają wartości dewizowe objęte dewizowymi ograniczeniami wywozu.

2. Jeżeli w przesyłce nadanej do wysłania za granicę zostaną ujawnione wartości dewizowe umieszczone w sposób nie wskazujący na zamiar ich ukrycia przez nadawcę, w szczególności w razie wymienienia ich w dokumentach przewozowych lub deklaracjach celnych, urząd celny powinien zażądać od nadawcy dostarczenia zezwolenia dewizowego; wykorzystane zezwolenie dewizowe urząd celny zwraca wystawcy.

§ 16. 1. Jeżeli wartości dewizowe określone w zezwoleniu dewizowym są wysyłane za granicę częściowo, pracownik pocztowy dokonujący kontroli dewizowej odnotowuje każdorazowo na zezwoleniu rodzaj i kwotę wysyłanych wartości oraz umieszcza odcisk datownika i swój podpis; zezwolenie dewizowe pozostaje w urzędzie pocztowym.

2. Wykorzystywane częściowo zezwolenie dewizowe organ kontrolujący zwraca wystawcy po całkowitym wykorzystaniu przed upływem terminu ważności, a gdy całkowite wykorzystanie w tym terminie nie nastąpiło — z upływem terminu ważności.

§ 17. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 15 marca 1989 r.

Minister Finansów: A. Wróblewski